Povzbuzujte se navzájem – budování společenství

ze série vzájemná péče

Popis toho, jak vypadá Boží království v praxi – když se Ježíš stane Pánem mezi námi

Opakování série vzájemná péče:

1. Jedno tělo, mnoho údů: vzájemná odpovědnost v Kristu:

- Církev není soubor jednotlivců, ale jedno tělo. Když trpí jeden úd, trpí celé tělo; když se raduje jeden, radují se všichni. Péče o druhé není volitelná, ale vyplývá z naší identity v Kristu.
- Každý má v těle své místo a hodnotu. Nikdo není „nepotřebný“. Praktická solidarita je důkaz živé víry.

2. Noste břemena jedni druhých:

- Křesťanská láska se projevuje ochotou vstoupit do těžkostí druhých. Nesení břemen je naplněním Kristova zákona.
- Rozlišování mezi vlastním břemenem a břemenem, které máme nést spolu. Empatie, naslouchání, praktická pomoc. Kristus jako ten, který nejprve nesl naše břemeno.

3. Láska v činu a pravdě:

- Biblická péče není jen o slovech a dobrých úmyslech. Pravá láska se projevuje konkrétními skutky, které odpovídají potřebám bratří a sester.
- Rozdíl mezi soucitem a skutečnou pomocí. Víra, která se neprojeví skutky, je mrtvá. Následování Kristova příkladu obětavé lásky.

Židům 10:23 – 25 (CSP)

*Neochvějně **držme** své vyznání naděje, neboť ten, který dal slib, je věrný; a **buďme pozorní** jedni k druhým, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích. **Nezanedbávejme** své společné shromažďování, jak mají někteří ve zvyku, nýbrž **povzbuzujme** se, a to tím více, čím více vidíte, že se ten den přibližuje.*

- Budování společenství je vytváření prostoru Božího života a přítomnosti tady na zemi.
- Mnoho lidí dnes říká: „Já věřím v Boha, ale církev nepotřebuju.“ Nebo: „Moje víra je osobní záležitost.“
- Nový život se nerodí do izolace, ale do vztahu (1. Moj 2:18).
- Stejně jako dítě neroste bez rodiny, tak křesťan neroste bez společenství.
- Izolace je přirozené prostředí smrti – vztah je přirozené prostředí života.
- Povzbuzování není milá drobnost – je to duchovní služba.

1 Tesalonickým 5:7 – 15 (CSP)

Vždyť ti, kdo spí, spí v noci, a ti, kdo se opíjejí, opíjejí se v noci. My však, kteří patříme dni, buďme střízliví, oblečeni v pancíř víry a lásky a v přilbu naděje spasení. Neboť Bůh nás nepostavil k hněvu, nýbrž k získání spasení skrze našeho Pána Ježíše Krista, který za nás zemřel, abychom my, ať bdíme nebo spíme, žili spolu s ním. Proto se ***navzájem povzbuzujte a budujte jeden druhého****, jak to již činíte. Žádáme vás, bratři, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi namáhavě pracují, jsou vašimi představenými v Pánu a napomínají vás. Převelice si jich v lásce važte pro jejich práci; žijte mezi sebou pokojně. Vyzýváme vás, bratři,* ***napomínejte neukázněné, potěšujte malomyslné, ujímejte se slabých, mějte trpělivost se všemi****. Hleďte, aby nikdo neodplácel nikomu zlým za zlé, ale vždy* ***usilujte o dobro*** *k sobě navzájem i* ***vůči všem****.*

- Povzbuzování není jen hezké slovo, jen lidská podpora. Je to vnášení života tam, kde se tlačí smrt.
- Smrt ti šeptá: „jsi sám“ > „zase jsi selhal“ > „nemá to smysl“ > „nikdy se nezměníš“.
- Povzbuzení říká pravý opak: „vidím tě“ > „nejsi na to sám“ > „život v tobě roste, i když pomalu“ > „Bůh tě neopustil“
- Povzbuzování, ujímání se slabých i napomínání je Boží strategií pro uchování a růst života – ochranu spasených.

Slovo na závěr

- Vzájemná péče zahrnuje duchovní povzbuzení, budování a také napomínání. Společenství roste tam, kde se lidé aktivně zajímají o duchovní život druhých.
- Víra není jen vztah „já a Bůh“, je to také vztah „my navzájem“. Protože nový život se učí ve vztazích.
- Povzbuzování není popírání reality: „všechno je v pohodě“, nebo: * „neřeš to“.
- Biblické povzbuzení bere zápas vážně, ale připomíná k čemu směřujeme. Říká: „Ano, je to těžké. Ale nejsi sám a tvůj život má nádhernou budoucnost.“
- Když vidíš bratra mířit do nebezpečí a mlčíš, tak to není láska. Láska tě povede k tomu ho varovat, protože ti na něm záleží.
- Napomenutí ve světle evangelia říká: „Záleží mi na tobě natolik, že ti nechci nechat ubližovat sobě ani druhým.“
- Máme se zajímat, jak se druhému daří, modlit se za sebe, ptát se po životě, ne jen po výkonech a být spolu i v těžkých chvílích.
- A musíme se učit být trpěliví s ostatními, ale i se sebou samým. Život roste pomalu.

Pomocné otázky na skupinky

1) Jak byste vlastními slovy popsali, proč je společenství důležité pro duchovní růst?
2) Kdy jste naposledy zažili povzbuzení, které vám opravdu pomohlo?
3) Máte spíš tendenci se v těžkých chvílích otevírat – nebo uzavírat? Proč myslíte, že to tak je?
4) V čem je pro vás nejtěžší být ve společenství opravdový?
5) Je někdo ve vašem okolí, koho byste mohli tento týden povzbudit konkrétně?
6) Co by mohlo pomoci, aby naše společenství bylo bezpečnější pro otevřenost?
7) Jak můžeme lépe nést zápasy druhých – nejen slovy, ale skutky?
8) Kde cítíš, že tě Bůh dnes zve k větší otevřenosti vůči druhým?